

og for saa vidt en Tjenestemand eller en anden Borger er blevet uretfærdigt behandlet og Loven ikke er opfyldt overfor ham, kan Regeringen af Domstolene blive idømt Erstatning og dens Handling blive kendt uberettiget. Saaledes forholder det sig med Hensyn til Love, men saaledes forholder det sig ikke med Administrationsforanstaltninger. Deri blander Domstolene sig ikke. Det er en ganske given Ting, at Administrationen er Regeringens og Regeringens alene. Overfor Regeringens Udøvelse af Administrationen er der kun en Myndighed, der kan skride ind, og det er Rigsdagen. Der kan rettes Kritik mod Regeringen, og der kan eventuelt stilles Forslag om Mistillidsvotum til den, naar man mener, den har begaaet administrative Overgreb, og hvis dette Mistillidsvotum faar Flertal for sig i dette høje Ting, maa Regeringen gaa. Det er den Kontrol, der er fastsat for Regeringens Udøvelse af dens administrative Myndighed, og ikke nogen anden. For saa vidt som Regeringen ved sine administrative Handlinger overtræder Lovene, har vi altsaa Domstolene som Værn, ellers er der kun det Værn, som ligger i Rigsdagens Udøvelse af dens grundlovmæssige parlamentariske Ret.

Administrationen maa med dette Forbehold være selvstændig. Naar Regeringen udsteder Regulativer, administrative Paabud og lignende Reglementer, støttede paa den bestaaende Lov, gør Regeringen dette fuldkommen selvstændigt. Selv om der er forhandlet med Tjenestemændene derom, har denne Forhandling jo ikke Karakter af en Overenskomst mellem ligeberettigede Faktorer. Regeringen hører paa Tjenestemændene og ønsker i høj Grad at komme til Forstaaelse med dem, men handler ganske selvstændigt og uafhængigt ud fra sit eget Skøn, og saaledes maa ogsaa Fortolkningen være. Der vilde være Logik, synes det mig, i det ærede Medlem Hr. Friis-Skottes Betragtning, hvis disse administrative Regler, Reglementer o. s. v. udgik som Resultat af en Forhandling med Tjenestemændene, som Resultat af en Forhandling mellem to ligeberettigede Parter. Da dette ikke er Tilfældet, kan Regeringen kun høre Tjenestemændene, men handler i øvrigt fuldstændig selvstændigt, og saa er det ogsaa Regeringens Sag at fortolke disse Regler og Regulativer. Der vilde jo ellers, forekommer det mig, komme en fuldstændig Forvirring i Administrationen, idet en saadan Voldgiftsret paa mange forskellige og maaske ret vitale Punkter kunde gribe ind i Administrationen og gøre Regeringens ubestridelige Ret til

at udstede Reglementer etc. illusorisk ved idelige Underkendelser. Derfor mener jeg, at Administrationen, som er den, der ene har Retten til at udstede saadanne administrative Reglementer, ogsaa er den, der ene maa have Ret til at fortolke dem.

Korsgaard: Jeg kan absolut ikke give den højtærede Finansminister Ret i, at den tidligere Finansminister ikke overfor Rigsdagen havde Pligt til at oplyse, at der paa det fremlagte Finanslovsforslag manglede et Beløb paa ca. 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. til Renter. I sin Fremlæggelsestale — jeg tror ikke, jeg husker fejl — oplyste netop den tidligere Finansminister, at der vilde blive en Rentebesparelse, men det er dog en positivt misvisende Erklæring, naar han ved, at der mangler henimod 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. til Renteudgift. Jeg maa ogsaa hævde, at naar Finanslovsforslaget, som det var forelagt af Hr. Bramsnæs, gaar ud med et Overskud paa 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., og han ved, at denne 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. faktisk sluges af Renter, er det misvisende overfor Rigsdagen ikke at gøre opmærksom derpaa. Der kan jo være mange Bevæggrunde til, at den nuværende højtærede Finansminister ser saa mildt paa, hvad den tidligere Finansminister gjorde, men det forhindrer ikke, at hvis den højtærede Finansminister gjorde sig skyldig i noget lignende, vilde han — og det synes mig med fuld Ret — blive kritiseret stærkt af mit Parti.

Friis-Skotte: Jeg kan ikke erkende, at min Sammenligning med Lovgivningsmagten halter, thi vel er det rigtigt, at Forholdet i Øjeblikket er saaledes, at Administrationen sig fortolker sine Bestemmelser, men man kan ikke i Forholdet mellem Lovgivningsmagten og Domstolene finde nogen Beføjelse for Administrationen med Hensyn til en saadan Ret. Naar selv Lovgivningsmagten, der har den højeste Indflydelse, maa finde sig i, at dens Love bliver fortolket af en Domstol, og det er fastsat ved Grundloven, kan jeg ikke indse, at ikke Forstaaelsen af administrative Bestemmelser bør være Genstand for en Retsafgørelse.

Det vigtigste er jo dog dette — det maa vi alle være enige om —, at Administrationens Fortolkning i første Række skal være rigtig og retfærdig — det Krav vil dog være det første, man stiller til en Administration eller til en Minister, ogsaa fra Rigsdagens Side —, og hvis den er det, ja, saa vil jo en Voldgiftsretskendelse kun